

דב שילונסקי: "הגיע הזמן לווסת את נסיעות הח"כים!"

דב שילונסקי, יו"ר הכנסת, שלף בימים האחרונים שפן חדש מכובעו. הצעתו האחרונה היתה להגביל את נסיעות הח"כים לחו"ל, ולאץ אותם לבקש אישור לכל נסיעה. ביקשתי מכבוד היו"ר להסביר לי את הרעיון החדש.

הסמכות לקבל החלטה מסוג זה אינה שלי, אלא של ועדת הכנסת. ביקשתי לתקן תקנה שעל פיה ח"כ הרוצה לנסוע לחו"ל יצטרך לבקש אישור מהיו"ר. יו"ר ועדת הכנסת תומך בהצעה, ואני מקווה שאוכל לשכנע את חבריה וועדה.

● **מה ההגיון שמאחורי ההחלטה?**

הכנסת

כאשר שר רוצה לצאת לחו"ל, הממשלה צריכה לאשר את נסיעתו. הוא אינו יכול לקום ולנסוע. בכל מקום מסודר, אדם צריך לקבל את אישור הממונה עליו.

קורה שמתקשר איתי שגריר שלנו במדינה מסוימת, בקשר לח"כ הנמצא באותה מדינה, ואני כלל לא ידעתי שהוא נסע.

● **ומה לגבי ביקור פרטי?**

אינני מתכוון לאשר ביקורים פרטיים בתקופת פעילות הכנסת. ובאשר לביקורים ציבוריים, אינני יודע איך אנהג. בכל אופן, אני מתכוון לווסת את הנסיעות. לא יתכן ששליש מהכנסת ייצא מהארץ בעת ובעונה אחת.

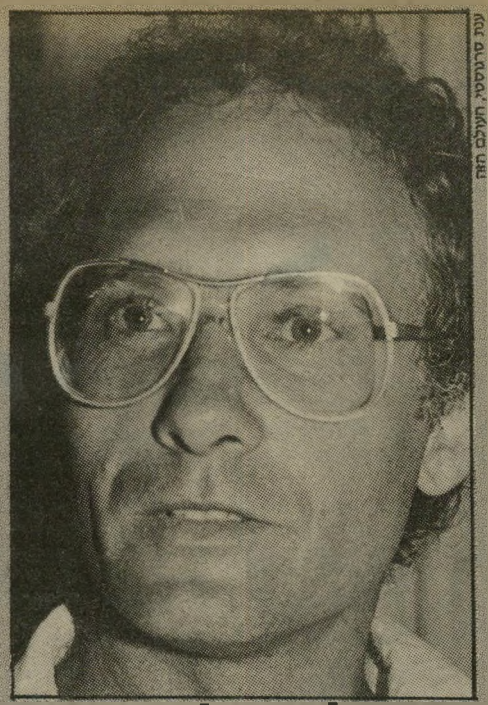
● **ומה לגבי פגישות עם אנשי אש"ף? הרי בודדאי לא תאשר?**

אם מישהו ירצה לנסוע למטרה בלתי-חוקית, בוודאי שלא אאשר. בכל אופן, אני אתייחס לרברים כצורה ממלכתית, ואתעלה מעל להשקפותי.

יחד עם זאת, אין לי כל כוונות להחליט לבר, אלא להקים ועדה שתיעץ לי מתי לאשר או לא לאשר. בוועדה יהיה מיכלול כלל-ימני.

● **איך מתכוון לאכוף את ההוראה? האם בכוונתך הטיל עונשים על חייבים סוררים?**

אם תהיה החלטה כזאת, יש לנקוט סנקציות נגד מי שלא יפעלו בהתאם לקביעה. אבל קודם-כל אני רוצה להצליח בעיקרון. אחרי-כך נחשוב הלאה. (אורית זרובבל)

אלכס ליבק: "באותו רגע לא הצלחתי להרים את המצלמה!"

עוד רבות ידובר, יספור ויכתב על המסיבה של דן בן-אמוץ. עיתוני השבוע היו גדתשים בתיאורי האירוע, בצניטטים ובחזות-דעת. התמונה שבה יהודית רביץ שרה ודן בן-אמוץ ונורית גלרון עומדים במינה מחובקים אמרה יותר מהרבה מילים.

צילום

מארגני הערב בחרו בשניים מטובי הצלמים בארץ לתעד את האירוע. אלכס ליבק ומיכה ברעם. פניתי לאלכס ליבק, ושאלתי אותו לחוויותיו באותו הערב.

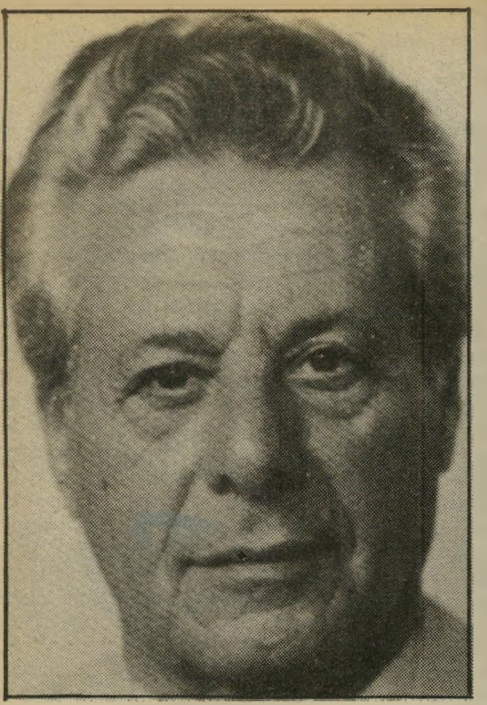
בהתחלה צילמתי את דן וסביבתו. בשלב מסוים הוא אמר לי: "אולי תלך קצת מפה ותסתובב. יש הרבה דברים אחרים." אז הבנתי שגם לו התיעוד מאוד חשוב. אף פעם לא הייתי באירוע שהאנשים נראו כך והתנהגו כך.

● **התמונות המוקצנות מעידות עליך שהתגברת על רגשותיך. איך?**

מכיוון שאני מכיר את דן ואני חבר של בתיה אפולו, היה קשה מאוד להיות רק בקטע המיקצועי. מעולם לא הייתי באירוע עם כזאת עוצמה, נמשך כליכך הרבה שעות. כשכולם נשברו, מהרגע שהוא קרא את הקטע על הפרידה מאמו — אלה היו הדקות הכי קשות. לא נעים להגיד, אבל ידעתי שישבתי שם מארבע חצי אחרי הצהריים כדי לצלם את השיא, ולא כדי לבכות.

● **מה מיסמסת?**

האמת היא שאת רגע השיא לא צילמתי. התמונה של נורית ודן זה שניה אחרי השיא, כשהיא כבר עברה לצד השני של הכימה. השיא היה כשהיא עמדה מול המיקרופון ולא יכלה לשר. אני לא יודע להסביר, אבל איכשהו זה היה חזק מדי, ולא הצלחתי להרים את המצלמה ולכוון פוקוס. (נורית בר)

דן ירוני: "את הסכר של היטלר צריכים לפרסם ולקרוא!"

ב-20 באפריל, כשעם ישראל יחגוג את הפסח, יחגוג כמה אלפי נאצים וניאור-נאצים בגרמניה, ואולי בעולם כולו, את יום-הולדתו ה-100 של אדולף היטלר. קשה להאמין שיש מישהו בעולם שאינו יודע מי היה היטלר, ומה עשה. אבל אם תשאל מה היתה האי-דיאולוגיה של היטלר, תקבל תשובות מגומגמות ולא שלמות, אם בכלל.

לפני שנה וחצי ראינתי את מר דן ירוני, מי שהיה בעבר מזכיר מינהל-החינוך-והתרבות בעיריית תל-אביב, שהחליט לתרגם את סיפרו של היטלר "מיין קאמפף" לעברית. התקשרתי עם ירוני עכשיו, ושאלתי אותו איך מתקדם התרגום.

גמרתי את תרגומו של הכרך הראשון — כ-350 עמודים בעברית, ואני עומד להתחיל את תרגום החלק השני.

נאצים

● **מצאת כבר מו"ל שיפרסם את הספר?** לא, זהו, כנראה, לא יהיה קל. זה ברור שהנושא רגיש ודוחה, ומעורר זיכרונות-זוועה. האנשים היושבים בהנהלות בתי-הרוצאה לאור הם, בדרך כלל, בגיל שהם קרובים לאותם האירועים המכריעים, והדור הצעיר, שדווקא הוא מתעניין בספר, עוד אין לו האומץ או אין לו הכסף, או שניהם ביחד.

● **האם הזכויות של "מיין קאמפף" שייכות למישהו?** לא, ולכן גם ההוצאה על הדפסת הספר לא תהיה רבה, ואני באמת חושב שאין כאן עניין של כסף. אנשים מהססים.

● **ואתה חושב שחשוב שהספר יראה אור בעברית. מדוע?** כי זה ספר שאי-אפשר להתעלם ממנו, ולבטח לא אנחנו. זהו מיסמך היסטורי, שקבע יותר מכל את גורלו של העם היהודי, ולדעתי אנחנו חייבים את זה לעצמנו ולכל מי שניספו בשואה.

● **מה אנחנו חייבים, לקרוא את הספר ולדעת מאין צמחה הרעה?** בהחלט כן. המסקנות הנובעות מהספר הזה חשובות לא רק כלפי העבר, אלא גם כלפי ההווה, ואפילו העתיד. אי-אפשר ואסור להתעלם מהדברים הכתובים בספר הזה, שנכתב ב-1923. (דניאלה שמי)

* ירוני טועה. הזכויות הופקעו על-ידי ממשלת-גרמניה, ושייכות לה.